

Les comarques riques es mengen les pobres

Catalunya no funciona com a País. I no només és culpa del PSC. No funciona perquè malgrat disposar d'una societat activa i creadora d'iniciatives i treball, durant segles, des d'Espanya, se'ns ha menystingut, igual en períodes dictatorials com en els democràtics. Ens han imposat lleis diferents a les nostres. Hem sofert control polític, lingüístic, judicial i policial, i un dèficit fiscal esgarriat. La població catalana creix any rere any. La inversió que ens arriba de l'Estat i el finançament de la Generalitat resulta insuficient. Catalunya és un País corcat mancat d'inversions i d'infraestructures. Els trens són un desastre, les autopistes estan col·lapsades. Els hospitals queden estrets i insuficients. Encara disposem de barraques provisionals per donar classes a les escoles públiques. Els mestres i els metges treballen carregats de feina, cobren per davall d'altres professionals i pateixen de deficient planificació. Les terres agrícoles s'abandonen perquè als pagesos no se'ls paguen els fruits que produeixen, els pastors no pasturen i els boscos, a manca de ramats, no es netegen. S'encenen els boscos, com el de l'any passat de Pauils, per deixadesa i el foc no es pot aturar. La desinversió és total. I com pot funcionar el País, que creix forta-

ment, si les necessitats no es resolen perquè no arriben els diners i els que es pressuposten no s'acaben per invertir?

Tot perquè Espanya té la gran preocupació de fer gran Madrid sense importar-li gaire la resta de l'Estat. Vet aquí que dels pressupostos generals de l'Estat a Catalunya s'inverteix el 45 % i a Madrid el 200 %. I davant d'aquestes circumstàncies de manca de dinerària, les comarques pobres són les que més pateixen. Els joves han marxat dels pobles, els diners es col·loquen preferentment a les riques i, cada cop més, els uns incrementen els habitants i l'economia, i a les pobres els succeeix al revés.

Les Terres de l'Ebre en són un exemple clar. I en aquests moments es reparteixen els fons nuclears que potencien noves empreses i creen llocs de treball. Però els nostres pobles de l'interior, malgrat tot, decreixen i els de la costa augmenten, sobretot els de l'àrea costanera. Des de l'Ebre i del canal de la dreta marxa l'aigua que durant els darrers 35 anys han potenciat Tarragona, Reus i les indústries químiques. L'energia elèctrica també surt de l'Ebre, sobretot de la Central Nuclear. Actualment, amb l'energia eòlica, solament la Terra Alta produeix el 26 % de tot Catalunya i el nou pla preveu incre-

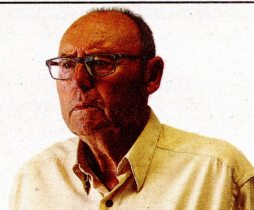
mentar-la en un 75 %. Total: les Terres de l'Ebre donen, continuen donant; la seva generositat és desbordant i les grans inversions dels irrisoris pressupostos que arriben de l'Estat es segueixen invertint preferentment on hi ha més creixement demogràfic i econòmic. En definitiva, el peix gros es menja el petit i els nostres joves de les comarques agrícoles marxen dels llocs on han nascut i fan cap a treballar on requereixen més mà d'obra. D'aquí neix el problema de l'habitatge i els estudiants de l'interior han de pagar per anar a la universitat tres-cents euros mensuals per una habitació a Tarragona o a Barcelona. Els diners surten de les butxaques dels pares que han hagut d'estalviar tota la vida per pagar els estudis. Quan moriran, les cases s'hauran de tancar i les comarques pobres cada cop ho són més i les riques incrementen la seva opulència.

El nostre món català funciona irregularment. Qui dona s'empobreix i el que rep s'enriqueix. Vet aquí la descoordinació dels nostres governs. Durant anys, Catalunya ha passat del 6 als 8 milions d'habitants i aviat arribarem als 10. I mentrestant les comarques de l'interior seguiran perdent habitants i les riques s'aniran incrementant. I amb aquesta desproporció els pro-

blemes d'habitatge no es podran resoldre mai quan a les poblacions agrícoles existeixen centenars de llars unifamiliars desocupades. Els pastors no es poden quedar als pobles. En canvi, si se'ls pagués una pensió anual fixa i la seguretat social, es podrien mantenir, igual que famílies pageses, tindriem cases ocupades, els boscos nets i els camins interiors en funcionament perquè els propietaris podrien anar a treballar les seves finques avui abandonades.

Tot queda circumscrit a la manca de finançament estatal i el dèficit fiscal que hem de patir i la manca de visió al despoblament rural. Les indústries i les aglomeracions demogràfiques paguen impostos que fan cap a Madrid, però se'n van i no tornen. Amb l'agreujant que els governs de la Generalitat i els de l'Estat els inverteixen on s'amuntega la gent. A les capitals hi fan cap els joves dels pobles menuts per manca de feina i també la dels immigrants que hi arriben d'arreu del món a bandades. El peix gros es torna a menjar el petit.

El govern del PSC, amb la gigafàbrica de Móra la Nova, que encara no s'ha construït i, per tant, fins al moment, tot són suposicions, creu que resoldrà el problema de les Terres de l'Ebre. Els seus enginyers

Anton Monner
cronista de Gandesa

no viuran a Móra la Nova. Marxaran on disposaran de bons habitatges i de serveis. Les riques, com ho és la de la Nuclear pels beneficis que produeix a les energètiques, enriqueixen el PIB però resulten insuficients per abastar les necessitats d'ocupació de la zona. Els fons nuclears han estat un bon incentiu però resultaran del tot reduïts per resoldre les desproporcions entre les comarques riques i les pobres.

La solució hauria d'arribar pagant als pastors i als pagesos. Els incendis serien més controlables, els camps estarien ben cuidats i conreats i els productes que produirien es consumirien al territori. Què fan amb els ulls tancats? Xerren més, prometen milions que mai arriben, i, amb els seus ulls tancats i els cervells aturats, es van abandonant els pobles pagesos de l'interior. Quan el govern obrirà els ulls? Si no es posen a treballar tot seguit, ja hauran fet tard.